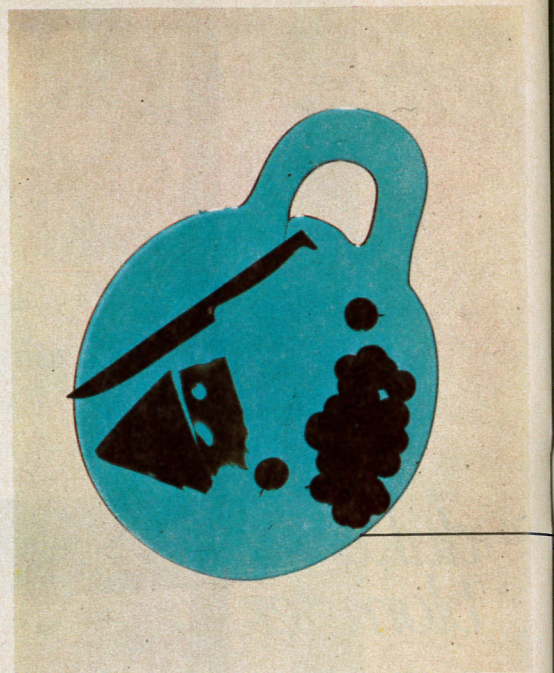

Glas i glas –
 ofärgat tunnare
 sammansmält med
 färgat tjockare.
 Tungt och skönt
 i handen.
 Bärnstengsgult och
 koboltblått.

Glas i sängen!
 Javisst!
 Här granskas prover
 och prövas
 utvecklings-
 möjligheter av
 servisdelarna.

Reportage: Titti Courouclis och Pelle Holmström

En fartkille som tänker på formerna

– Gösta-Sigvard »grönaste» formgivaren på Lindshammars
 Glasbruk. Med rätt att experimentera och uppgift att
 fullfölja brukets färgraditioner. Har just gjort rivstart . . .

Hjärta nr 7/se sidan 60

Ölglas, blåst i
 aluminiumform.
 Billigt glas med
 festlig lyster.

Skrivbordsjobb,
 tecknarmödor . . .
 Skissen är till
 den nyuppförda
 väggdekoren i
 Södra Vårberg –
 se bild längst ner
 till vänster.

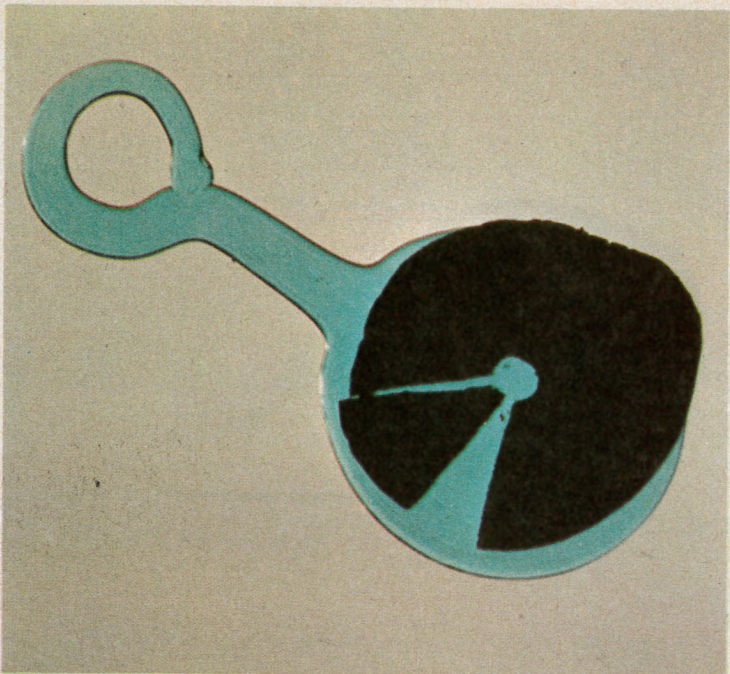

Spadar och brickor, tåliga uppställningsfat för allt icke flytande. Kan också hängas upp på väggen för att inte stjäla plats i skåpen. Flytande former.

Hjärta nr 8/se sidan 60

Han gläds som ett barn när han med egna ögon ute i glasaffärerna råkar konstatera att folk gillar resultatet av hans formgivarmödor inom senaste verksamhetsområdet: glas. Det blir snudd på tårglans i blicken bakom de tuffa glasögonen när han minns ungflickstuderanden i Göteborg som av studielånpengarna först av allt köpte några bitar ur hans nya servis, i hast döpt till »Gösta»... och strax efteråt kom en mycket grånad dam som också hörbart kände för hans färg och form och köpte.

En ny och skön tillfredsställelse. Han deklarerar att han inte kan tänka sig bättre resultat av sitt arbete som industriformgivare än att konsumenten tilltalar både av produktens utseende och användbarhet. »Den som tar ett jobb som industriformgivare får inte vara sig selv nok utan ska ta hänsyn både till uppdragsgivare och konsument, vilket inte får innebära att experimentlustan och möjligheterna kvävs». (Verkar självklart, men är brännbart ämne både i direktörsrum och i ateljéer och verkstäder).

... Han slår, bankar och bollar med sitt glas, till synes så riskabelt att man hoppar upp för en räddning. Oförställd förtjusning över glasets hållbarhet och intervjuarens oro.

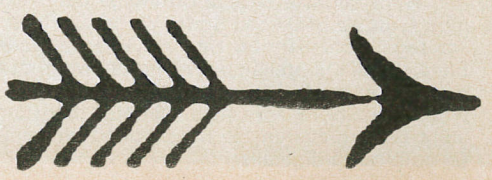
Han vräker ut tallrikar, brickor, spadar och dricksglas på sängen (ljusblå påslakan, blommiga örngott) hemma på Ynglingagatan i Stockholm. Visar lyster, struktur. Hur glaset ändrar färg allt efter underlaget. Det koboltblå blir grönt med mörkare textil under. Det blir ljusblått med ljusare textil. Ett mönstrat tyg ger nya möjligheter. Likadant med den bärnstensgula färgen. Och det ofärgade glaset. Och att kombinera med andra material ger nya möjligheter. Hans bastanta »spadar» och tallrikar ser faktiskt inte alls bortkomna ut tillsammans med traditionellt finporslin.

Det kan börja hemma

Många praktiska detaljer i hans produktion har utvecklats hemma i köket. När han saknat en grej. Och han som de flesta andra har smått om förvaringsutrymmen. Man har inte plats med saker med begränsat användningsområde. En liten bricka, stor som en assiett och med uppvikta greppkanter vid kortsidorna, har gjorts för att passa både smörgåsar, smör, bakelser, pålägg. Det finns också större variant för korv, gurka, rökt fisk, bröd... Maten skall vara lätt att komma åt och att skära av. Samma med de stora glasspadarna – ofärgade, koboltblåa eller bärnstensgula. Det finns långsmala, runda i olika storlekar och färger. Alla är för resten olika. En del har skaft, andra ögelliknande handtag. Alla går att få grepp om och att hänga upp på väggen. Med de mindre och skafförsedda spelar han gärna både piano och pingpong.

Ett bokstöd i glas har han också gjort. Har man två sådana för sina böcker men ingen fruktskål – ja då lånar man från bokhyllan. Sätter det ena i det andra – och där har man en fruktskål. Fyrkantig och med öppna hörn, men fullt användbar. Jaha... Det är den.

Glasbitar som byggbitar. Kombinationstänkandet slår igenom överallt. Gösta-seriens bitar är så utformade att innerformen i både fat och brickor är fixerade så att man kan stapla dem ovanpå varandra, medan inga bräm, handtag eller kanter är lika. Det är som om glasmassan flutit ut och fått stelna i rörelse. Spännande för den som inte är perfektionist. Det tog lång tid och mycket experimenterande innan man var tillfreds med de fyrkantiga innerformarna i tallrikarna. För att till denna serie få ett glas som lämpade sig för angenäm dukning valde han att göra en serie där ett vitt

Glas som skall göra oss glada

tunt glas – enkelt uttryckt – smälts ihop med håll-ring och botten i samma färg och med samma kraft som tallrikar och det övriga.

Intressant effekt har de – billiga – glas, skålar och vaser som fastblåsts i aluminium-formar (Gösta-Sigvard tillverkade själv formarna i smedjan) – se det stora öglaset på sid. 48.

Emaljdekor har han också pysslat med, till exempel i en randig popglas-serie samt i lampfötter i flussglas (som också kan användas som ljusstakar).

Matglädje

Gösta-Sigvard kan tillbringa timmar i köket, till exempel för att göra **Potatiskaka**, en komplicerad men vitlöksdoftande tjock plätta:

För sex personer skalas cirka 2 kg potatis, som skäres i tunna skivor, lägges i gryta med olja som täcker allt. Kokas i 45 minuter under ständig omrörning på svag värme. Krydda med salt, svartpeppar och vitlök (pulver går bra). Den mosiga potatisen fiskas upp ur oljan och över till stekpanna (helst teflon). Värmen ökas, och oljan som pyser upp slås bort efter hand. Stjälp upp kakan på ett lock och lägg den på fat med bruna skorpan uppåt!

Eller en mera snabbis: **Fyllda potatisar:**

Skala stora potatisar, skär dem mitt itu på längden. Holka ur dem rejält. Krydda och salta – gärna också vitlöksdoft. Fyll med gräddstuvad kalvbräsa eller köttfärsröra. Lägg potatisarna på plåt eller i ugnspanna. 15-20 minuter i 200-225 graders ugnsvärme.

Han rabblar recept med aptitretande entusiasm. Älskar potatis i alla varianter. Mången går från möte med honom för att inhandla denna nyupptäckt ätråvärda rotfrukt.

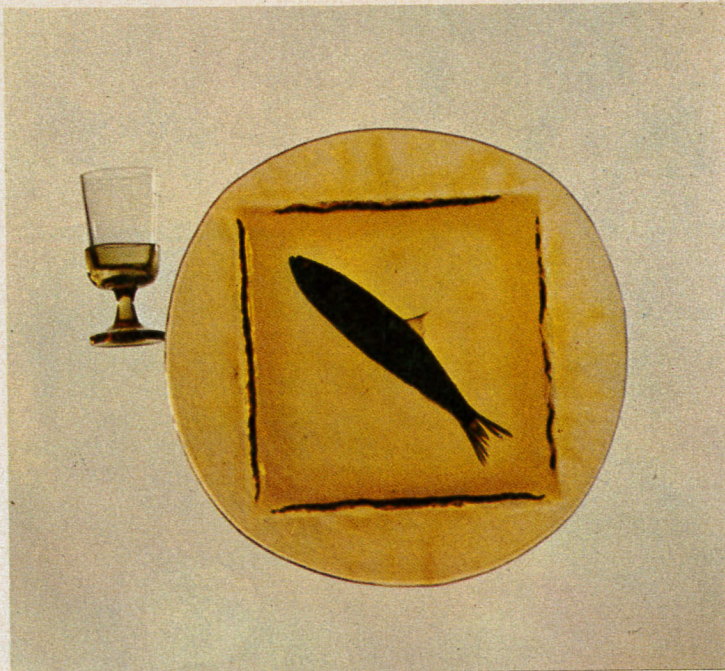
Fart

Gösta-Sigvard heter Sjögren men droppade efternamnet, många med samma. På Lindshammar Christer Sjögren.

Nya namnskytten finns förutom på Ynglingagatan ute i ateljén i Vällingby och på bruket. Däremellan njuter han sig fram i röd Mercedes Sport. För närvarande. Sportbilar och allt fartfyllt är oerhört viktig del av tillvaron. Han är alltid på väg mot något nytt. Har alltid varit sådan. Gick på Konstakademien i sex år, provade på allt. Var elevkårsordförande och jobbade vid sidan om nästan hela tiden. Hade egen reklam- och formgivarfirma. Satsade, misslyckades, vann. Har gjort kläder – till sig själv och andra. Men inget som sålde fastän det var både kortkort och mest håll i flickornas plagg. Men det var förstås -64. Ingen fabrikant tände

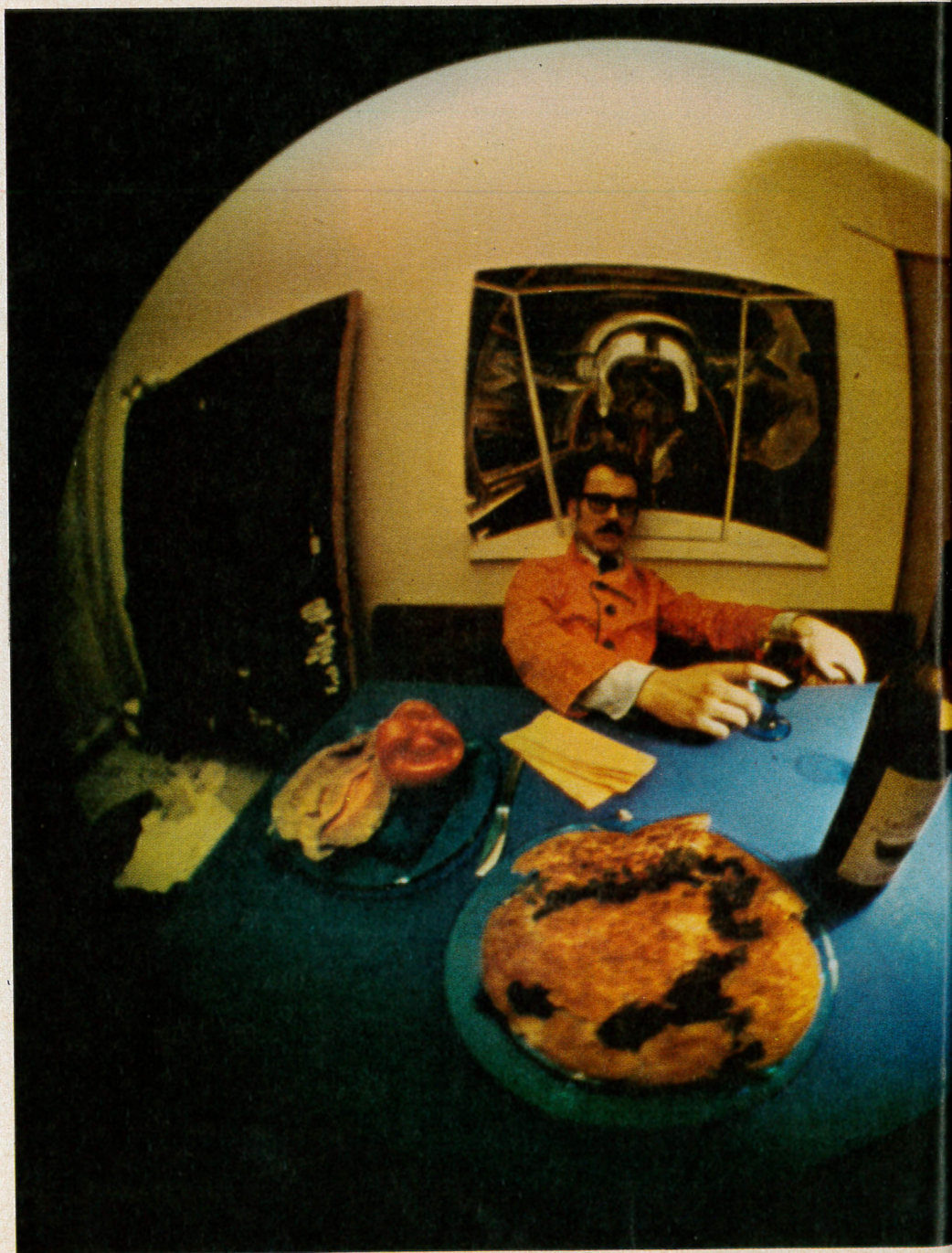
Själv bär denne son av Blekinge glada skjortor och gärna minitröja. Ibland runda Beatles-glasögon och andra attiraljer som hör till utrustningen för en fartkille som går på rätta ställena i stan.

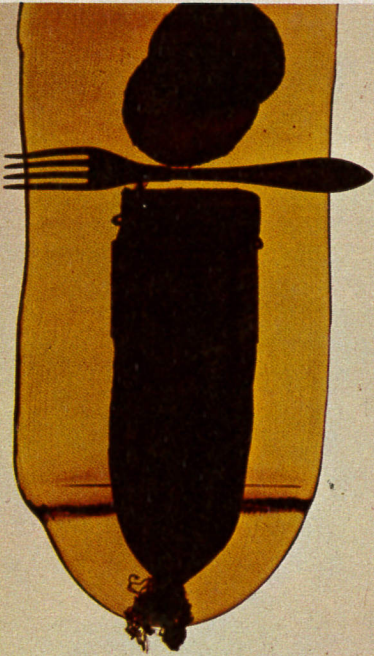
Men i botten finns hela tiden sökandet, jobbet. Måleriet och annan konstnärlig verksamhet. Hans senaste färdiga offentliga utsmyckning finns att beskåda i Södra Vårberg. »Rörelse»-tegel och marmor. Han har knackat varje bit själv ute i ateljén i Vällingby. Men den proceduren hade ingenting med lättsam fartfylldhet att göra. Inte heller arbetet med den stora betongreliefen för Stockholms universitet som nu färdigställs.

Fyrkantig, men ändå rund. En rejäl tallrik – se nästa uppslag. I samma serie ingår den långa brickan med korven. I mindre format lämplig för smörgås, pålägg, smör . . .

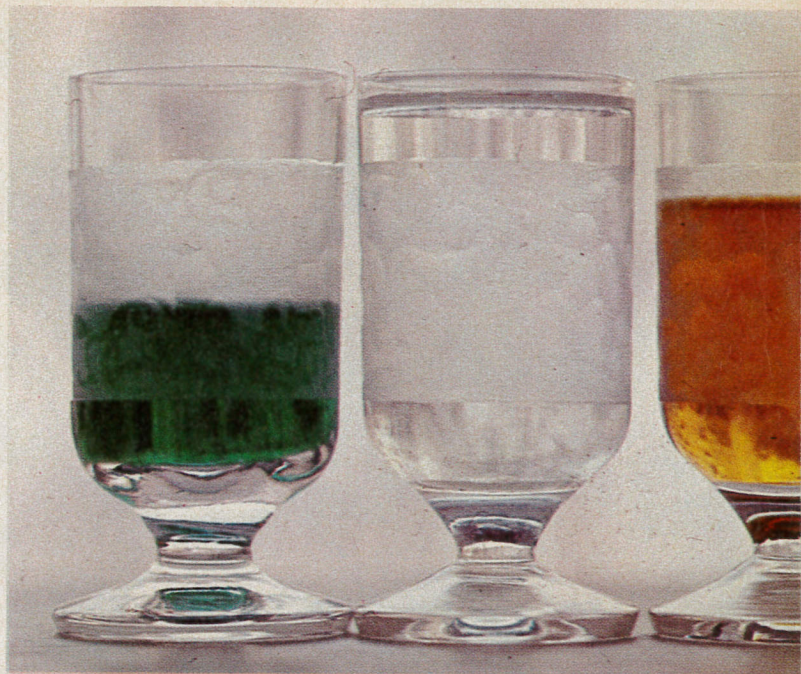
Här var det kopplav i ateljén i Vällingby med Potatiskaka. Till höger emaljdekorerad lampfot – också den eget verk från Lindshammars Glasbruk.

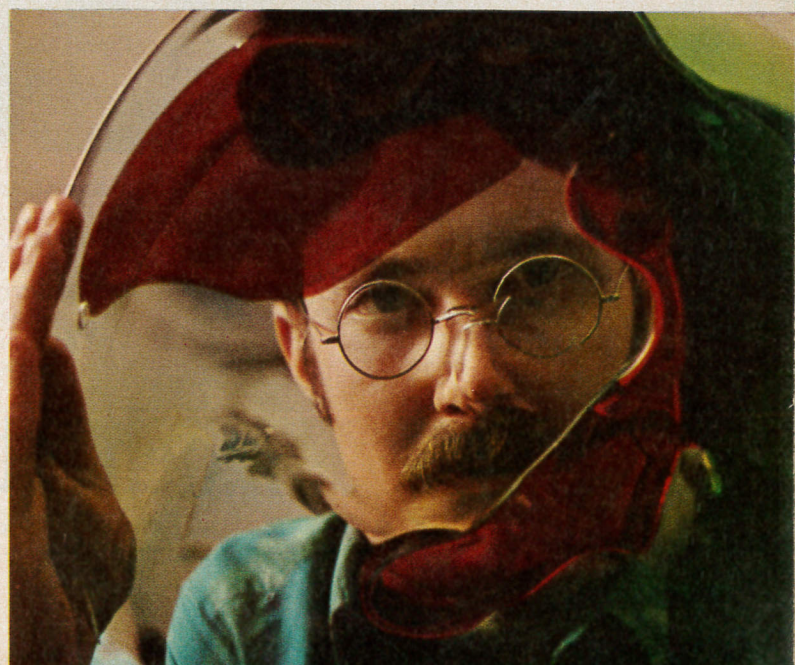
Glas med dekor i dekoren. I ett mattslipat band runt glaset handslipas dekoren »fritt efter skiss».

I lyan på Ynglingagatan hänger en hel del intressanta konstverk. Den på fondväggen är av Gösta-Sigvard själv men i övrigt mest vännernas verk. Ommöblering ideligen.

Fruktskålen som består av två bokstöd. Liknande stöd finns i mindre format för servetter etc.

En unik grej. Ett enormt fat. 8 färger invalsade i fatet men också »påklippta», som relief.

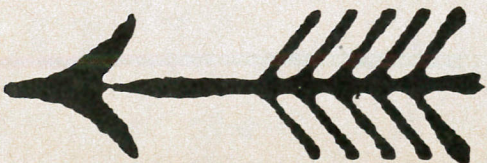

Hjärta nr 16/se sidan 60

...och att duka med glas är roligt

– spännande att leka med olika underlag – här har vi dukar i rutigt, randigt och blommigt, med glas ur Gösta-Sigvards produktion.

En svart-vit-rutig bomullsduk (11 :- per meter på 120 cm bredd. Epa) en mörkmustig kväll när det bjuds på löjrom i krustader (eller på mörkt bröd). Sallad, ost och öl. På de vita rutorna lyser den bärnstensgula glas-tallriken ljusare gul, och på de svarta mörkt brun. På en gul duk blir glasfärgen nästan orange, och allt blir annorlunda, ljusare, glättigare.

↑ Vitt porslin och vitt glas
 ⌘ på randigt i vitt och lysande rosa, ett
 ↑ mexikanskt bomullstyg. Lätt
 ⌘ måltid med liten skaldjursstuvning,
 ost och endiver. Glas, karaff och ostbricka
 i Gösta-Sigwards formgivning
 för Lindshammars Glasbruk.
 Glas och karaff är slipade och fin-lätta,
 medan brickan är robust
 och flytande i formen.

↑ Koboltblått glas på blommigt
 ⌘ (tyget är halvlinne, 16:50 på 130 cm bredd
 på Epa). Vi bjuder på läskande frukt
 på kvällskvisten. Det blå glaset drar åt sig
 dukens färger och blommor själv.
 En ljus duk får annan effekt på glasfärgen,
 som då blir ljust turkosblå.

**Gott direkt
på bordet!**

Variera med Winborgs kräm och kompotter!

Ställ den på bordet — den bordsfestliga
förpackningen med lättsockrad, läcker aprikos-
eller plommonkompott eller hallonkräm!
Lägg upp på tallriken — ja, ta mera!
Fyra goda portioner innehåller den —
och den är lätt att ta ur,
kladdar inte och kan förslutas igen
(om Ni inte gör slut på innehållet på *en* gång!)
Det här är en nyhet
för läckergommar — smaka på!

**matgoda
WINBORGS**

Er favoritbanan har fått nytt namn

Världens läckraste banan har bytt namn. Fyffes heter nu Chiquita. Kom ihåg det nästa gång ni köper bananer. Fråga efter Chi-qui-ta.

Det är samma stora, härliga, soliga banan som tidigare. Ni vet alltid vad ni får när ni säger det nya lockande namnet: Chiquita.

Chiquita
- det syns att den smakar bättre.